

بررسی رابطه حکومت و امر به معروف و نهی از منکر

فرخنده عظیمی نیا^۱، محمدمهدی کریمی نیا^۲، مجتبی انصاری مقدم^۳

^۱ دانش آموخته حوزه علمیه خواهران، کارشناسی ارشد رشته علوم قرآن و حدیث از دانشگاه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام اهواز

^۲ استادیار و عضو هیأت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم (نویسنده مسئول)

^۳ دانشجوی دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه میبد، مدرس دانشگاه و پژوهشگر

چکیده

اسلام به عنوان دین سعادت بخش، به همه ابعاد فردی و اجتماعی زندگی بشر توجه داشته است. یکی از اموری که برای رسیدن بشر به سعادت، در بعد اجتماعی ضرورت دارد، امر به معروف و نهی از منکر است. امر به معروف یعنی فرمان دادن به خوبی‌ها؛ و نهی از منکر یعنی باز داشتن از زشتی‌ها، در اسلام عامل کنترل و نظارت عمومی است لذا بر همه واجب است که خود را نسبت به آن مسئول بدانند آیات فراوانی آمده که از جمله آنها آیه ۱۰۴ سوره آل عمران، که بر وجود گروهی از اهل ایمان برای دعوت کردن مردم به خوبی‌ها و و نهی از بدی‌ها تأکید کرده است. و در روایات نیز بیان شده است که در صورت ترک این دو فریضه اشرار شما بر جامعه تسلط پیدا می‌کنند. قبلا هم اداره‌ای به نام دایره حاسبه مسئولیت این کار را به عهده داشت و مردم از طرف آنها اجازه امر به معروف و نهی از منکر را داشتند. نقش رهبر جامعه در این امر مهم برای مردم کلیدی است؛ چرا که رهبران هر جامعه اسلامی خود در عمل مصداق امر به معروف و نهی از منکر هستند و این دلگرمی مردم را بیشتر می‌کند لذا هر چه رابطه دولت با مردم در اجرای این دو فریضه الهی بیشتر و هماهنگ باشد جامعه روی سعادت را بیشتر می‌بیند.

واژه‌های کلیدی: امر به معروف، نهی از منکر، حکومت، مردم